"मीठे बच्चे– ज्ञान सागर बाबा र ब्रह्म-पुत्रा नदीको यो संगम हीरा समान छ, यहाँ तिमी बच्चाहरू आउँछौ कौडीबाट हीरा जस्तो बन्न।"

प्रश्नः– सत्ययुगी राजधानीको स्थापना कहिले र कसरी हुन्छ?

उत्तरः– जब सारा पतित सृष्टिको सफाई हुन्छ अर्थात् पुरानो सृष्टिको विनाश हुन्छ, अनि सत्ययुगी राजधानीको स्थापना हुन्छ। त्यो भन्दा पहिला तिमी तयार हुनु छ, पावन बन्नु छ। नयाँ राजधानीको संवत् तब सुरु हुन्छ, जब एउटा पनि पतित रहँदैनन्। यहाँ देखि संवत् सुरु हुँदैन। हुन त राधा-कृष्णको जन्म हुन्छ तर त्यतिबेला देखि सत्ययुग भनिँदैन। जब उनीहरू लक्ष्मी-नारायणको रूपमा राज-गद्दीमा बस्छन्, अनि संवत् प्रारम्भ हुन्छ, तबसम्म आत्माहरू आइरहन्छन् गइरहन्छन्। यी सबै विचार सागर मन्थन गर्ने कुरा हुन्।

गीतः– यही बहार है...

ओम् शान्ति। तिमी बच्चाहरू कहाँ आएका छौ? ज्ञान सागरको कण्ठमा। हुन त रहन्छौ ज्ञान गंगाको कण्ठमा र अहिले आएका छौ ज्ञान सागरको कण्ठमा। को आएका छौ? ज्ञान गंगाहरू। के बन्न लागि? कौडीबाट हीरा अथवा कंगालबाट सिरताज बन्नको लागि। ब्रह्मा हुन् ब्रह्म-पुत्रा र शिव हुनुहुन्छ ज्ञान सागर। यी हुन् ब्रह्मपुत्रा नदी। बच्चा त हुन् नि। ब्रह्मा, शिवका बच्चा हुन्। तिमी हौ नाति-नातिना। कलकत्तामा सागर र नदीको ठूलो मेला लाग्छ। वहाँ गंगा, ब्रह्मपुत्रा र सागर मिल्छन्। ब्रह्मपुत्रामा अरू पनि नदीहरू मिल्छन्। मुख्य हो ब्रह्म पुत्रा र सागरको संगम। त्यसलाई नै भनिन्छ डायमन्ड हारबर। यो नाम अंग्रेजहरूले राखेका हुन्। अर्थ केही पनि बुझेका छैनन्, नाम केवल यसै राखिदिएका छन्। बाबा अर्थ सम्झाउनु हुन्छ। तिमी आएका छौ यस समय ब्रह्म पुत्रा र ज्ञान सागरको पासमा, सम्मुख। वहाँ पनि सागरको सम्मुख जान्छन् हीरा बन्नको लागि। तर हीराको बदला पत्थर बन्छन् किनकि त्यो हो भक्ति मार्ग। यो संगम हो आत्माहरू र परमात्माको। दुवै सँगै छन्, त्यो जड यो चैतन्य। यी त जहाँ पनि जान सक्छन्। बच्चाहरूले सदैव यो सम्झिनु पर्छ– ब्रह्मपुत्रा र सागर दुवै सँगै छन् चैतन्यमा। यो मानौं हीरा बन्ने संगम भयो। तिमी हीरा जस्तो बन। यो हो ब्रह्मपुत्रा र एडाप्टेड ज्ञान गंगाहरू। यी नदीहरू त अनगिन्ती छन्। ती नदीहरूको बारेमा त सबैलाई थाहा छ– भारतमा यति नदीहरू छन्। यहाँ त अनगिन्ती छन्। यी ज्ञान नदीहरूको त अन्त पाउन सकिँदैन। सागरबाट नदीहरू यस समय नै निक्लिन्छन्। पहिला त ब्रह्मपुत्रा निक्लिन्छ फेरि त्यसबाट साना-साना नदीहरू निक्लिन्छन्। तिमीलाई थाहा छ– नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। कुनै ठूला छन्, कुनै साना छन्, यी सबैले मनुष्यहरूलाई हीरा जस्तो बनाउँछन्। यस्तो पनि भनिँदैन– सूर्यवंशी नै महाराजा- महारानी बन्छन्। होइन। जस्तो राजा-रानी त्यस्तै प्रजा। तिमीहरू सबैको जीवन हीरा जस्तो बन्छ। जसले स्वर्गको लागि थोरै पनि पुरुषार्थ गर्छ, ऊ हीरा जस्तो बन्छ। यो ब्रह्म पुत्रा नदी र सागर दुवै सँगै रहन्छन्। तिमी बच्चाहरू जब आउँछौ, भित्र जान्दछौ– हामी जान्छौं बापदादाको पासमा। बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ फेरि प्रवेश गर्नुहुन्छ, यस ब्रह्मपुत्रा अर्थात् ब्रह्मामा। ब्रह्माद्वारा हामीलाई हीरा जस्तो बनाउनुहुन्छ, यसमा जसले जति पुरुषार्थ गरेर श्रीमतमा चल्न सक्छ। यो पनि जान्दछौ– जहिलेसम्म बाँचिन्छ, पुरुषार्थ गर्नु छ।

शिक्षा त मिलिरहन्छ। परीक्षाको रिजल्ट त विनाशको समय नै निस्कन्छ। एकातिर रिजल्ट निस्कन्छ, अर्कातिर विनाश सुरु हुन्छ, फेरि त हाहाकार हुन्छ। कुरै नसोध। त्यसैले विनाश हुनु भन्दा पहिला, लडाई हुनु भन्दा पहिला तयार हुनु छ। जानेका छौ– बाँकी अब कति समय होला र यो पनि जानेका छौ– जब हाम्रो राजधानी स्थापना हुन्छ अनि यो सारा सफाई पनि हुन्छ। तिमी पावन बन्दै जान्छौ। उनीहरू छन् पतित। सबै पतित समाप्त हुन्छन्, हिसाब-किताब चुक्ता गरेर सबै फर्केर जान्छन्। एउटा पनि पतित नरहोस्, तब भनिन्छ पावन दुनियाँ। तिमी यस समय छौ पावन तर सारा दुनियाँ त पावन छैन नि। पावन बन्छन् अवश्य। जब विनाश हुन्छ अनि सारा दुनियाँ पावन हुन्छ, त्यसलाई नयाँ दुनियाँ भनिन्छ। नयाँ दुनियाँको संवत् कसैले सोधेमा सम्झाउनु पर्छ– जब महाराजा-महारानी तख्तमा बस्छन् अनि नयाँ संवत् सुरु हुन्छ। जबसम्म नयाँ संवत् सुरु हुँदैन, पुरानो अवश्य कायम रहन्छ। यहाँ देखि नै संवत् सुरु हुँदैन। हुन त हामी ब्राह्मण नयाँ हुन्छौं। तर दुनियाँ अथवा सारा पृथ्वी कहाँ नयाँ छ र। अहिले हो संगम। कलियुग पछि सत्ययुग आउनु छ। हामी भन्छौं नै प्रथम राजकुमार-राजकुमारी राधा-कृष्ण, फेरि पनि त्यतिबेला सत्ययुग भनिँदैन। जबसम्म लक्ष्मी-नारायण तख्तमा बसेका हुँदैन, केही न केही खिटपिट भइरहन्छ, हुन त राधा-कृष्ण आउँछन्। हेर यो हो विचार सागर मन्थन गर्ने कुरा। सत्ययुग जब सुरु हुन्छ, अनि संवत् सुरु हुन्छ। सूर्यवंशी डिनायस्टीको संवत फलाना। तर राजकुमार राजकुमारीको नाममा संवत कहिल्यै हुँदैन। बाँकी बीचको समयमा आउने जाने भइरहन्छ। फोहोरी मनुष्यहरू पनि जानु छ। केही न केही बाँकी त रहन्छन् नि। जति पनि बाँकी हुन्छन्, उनीहरू पनि फर्केर जाऊन्, समय लाग्छ। यो कसले सम्झाउनु हुन्छ? ज्ञान सागरले पनि सम्झाउनु हुन्छ भने ब्रह्मपुत्रा ज्ञान नदी पनि छन्, दुवैले सँगै सम्झाउनु हुन्छ। त्यो हो कुम्भको मेला, जुन वर्ष-वर्ष लाग्छ। यो कुम्भको मेला, सागर र ज्ञान नदीहरूको मेला त संगमयुगमा नै हुन्छ। तिमी बच्चाहरूले भन्छौ– हामी जान्छौं माता-पिता वा ज्ञान सागर र ठूलो नदीहरूको पासमा। बाबाले हामीलाई यस ठूलो नदी र यी नदीहरूद्वारा वर्सा दिइरहनु भएको छ अर्थात् हीरा जस्तो बनाउनुहुन्छ। कुम्भको मेलाहरूमा कति खुशीले धेरै शुद्धि पूर्वक जान्छन् र वहाँ मनसा-वाचा-कर्मणा पवित्र रहन्छन्। त्यो हो जड यात्रा। यात्रीले आफ्नो कल्याण गर्न चाहन्छन्। पण्डाहरूको यति कल्याण हुँदैन, जति यात्रीहरूको हुन्छ। पण्डाहरू त पैसा संकलन गर्न जान्छन्। उनीहरूको यति भावना हुँदैन, जति यात्रीहरूको रहन्छ। यात्री धेरै शुद्ध भावनाले जान्छन्, कैयौंलाई साक्षात्कार हुन्छ। अमरनाथमा बरफको लिंग बनाइरहन्छन्। सामुन्ने जानाले बरफ नै बरफ देखिन्छ। भावनावाला यो देखेर खुशी हुन्छन्, यो त कुदरत हो। बरफमा लिंग बन्छ, मनुष्यहरूको यस्तो भावना बस्छ। वास्तवमा केही पनि छैन। सच्चा यात्रा त अहिले तिम्रो भइरहेको छ। मनुष्यले सम्झन्छन्– भगवान्को पछाडि धेरै धक्का खाएका छौं, भगवान् सँग मिल्छौं, तर भगवान् त मिल्दैन।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ– भगवान्को त चित्र बनाउन सकिँदैन। बिन्दुको फोटो के हुन्छ र! त्यो त सम्झाउनको लागि भनिन्छ– तारा हुनुहुन्छ। भृकुटीको बीच चम्किन्छ... कति बच्चीहरूले भृकुटीमा टीका लगाउँछन्। यो सुनेका छन् नि– आत्माको निवास भृकुटीमा हुन्छ त्यसैले टीका लगाउँछन्। सच्चा तिलक यदि भन्ने हो भने त्यो हो। राजाईको तिलक फेरि ठूलो हुन्छ। त्यो स्थूल राजतिलक मिल्छ। तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान छ– हामी आत्माहरूलाई अब राजतिलक मिल्छ। आत्माले सम्झन्छ– अब हामीलाई

परमपिता परमात्माद्वारा राजतिलक मिल्छ। भृकुटीको बीच धेरै राम्रो टीका लगाउँछन्। सुनको पनि लगाउँछन्। अहिले तिमीलाई सारा ज्ञान मिलेको छ, हामी स्टार अहिले हीरा जस्तो बन्छौं। हामी आत्मा तारा हौं। परमपिता परमात्मा पनि तारा यति नै सूक्ष्म हुनुहुन्छ, तर उहाँमा सारा ज्ञान छ, यो कुरा धेरै गहन छ। तिमीलाई ज्ञान अर्थात् प्रकाश मिलेको छ। परमपिता परमात्माको रूपलाई पनि देखेका छौ, बुझेका छौ। जसरी आत्माको साक्षात्कार हुन्छ, त्यसैगरी परमात्माको पनि हुन्छ। भन्नुहुन्छ– जस्तो तिमी छौ, त्यस्तै म हुँ। बाँकी बच्चालाई पिताको के साक्षात्कार हुनु पर्छ र। आत्मा सानो-ठूलो हुँदैन। जस्तो तिमी, त्यस्तै बाबा हुनुहुन्छ। केवल महिमा र पार्ट अलग-अलग छ र सबैभन्दा भिन्न-भिन्न छ, एकजना सँग मिल्दैन अर्को सँग। कलाकारहरूको पार्ट एक जस्तो कहाँ हुन सक्छ। यसलाई ईश्वरको कुदरत भनिन्छ। वास्तवमा ड्रामाको कुदरत भनौं किनकि बाबाले यस्तो भन्नुहुन्न– मैले ड्रामा बनाएको हुँ। फेरि प्रश्न उठ्छ– कसले बनायो? यसलाई भनिन्छ नै कुदरत। यो चक्र कसरी घुम्छ, त्यो अहिले तिमीले बुझिसकेका छौ। आत्मा तारा जस्तै छ, उसमा कति ठूलो पार्ट छ। परमपिता परमात्मा सर्वशक्तिमान्, विश्व सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ। ज्ञानको सागर भनिन्छ। यहाँ कसैलाई ज्ञानको सागर भनिँदैन। वेद शास्त्र पढ्नेहरूले शास्त्रको नै ज्ञान सुनाउँछन्। बाँकी बाबामा जो ज्ञान छ, त्यो त कसैमा छैन। भगवान् नै आएर सहज राजयोगको ज्ञान सिकाउनु हुन्छ। उहाँलाई नै ज्ञानको सागर भनिन्छ। यो नदीहरूको मेला लाग्छ। यो पनि बुझेका छौ– सागरबाट नै नदीहरू निक्लिन्छन्। कति बच्चाहरूलाई यो पनि थाहा हुँदैन। त्यसैगरी तिम्रो कुरालाई पनि कसैले बुझेका छैनन्। ज्ञान सागर कसरी आउनुहुन्छ, उहाँबाट ज्ञान गंगाले कसरी ज्ञान प्राप्त गर्छन्? यो हो ज्ञानको कुरा। मनुष्यहरूद्वारा बुद्धिमा जुन कुरा बसेको छ, त्यसैले सच्चा कुराको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। तिमीले अहिले त्यस सागर र यस ज्ञान सागरलाई बुझेका छौ। त्यो सागर र नदीहरूले त दु:ख दिइरहन्छन्। सागर पनि उर्लेर आयो भने कति नोक्सान गरिदिन्छ। अहिले ज्ञान सागर पतित-पावनलाई सबैले याद गर्छन्, त्यस सागर वा नदीहरूलाई कसैले याद गर्दैनन्। पतित-पावन, ज्ञान सागरलाई याद गर्छन्। त्यस सागरबाट नै यी नदीहरू निक्लेका हुन्। उहाँको नाम रूप देश काललाई कसैले जानेका छैनन्। हुन त शिव नाम भन्छन् पनि, केवल लिंगको नाम राखिदिएका छन्। बाबाको नाम अविनाशी छ नि। शिवबाबा रचयिता एक हुनुहुन्छ, उहाँका रचना पनि एक हुनुहुन्छ र अनादि हुनुहुन्छ। कसरी अनादि हुनुहुन्छ, त्यो बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। सत्ययुगमा यी पर्व आदि केही पनि हुँदैनन्। सबै गायब हुन्छन्। फेरि भक्तिमार्गमा सुरु हुन्छन्।

मनुष्यहरूले सम्झन्छन्– स्वर्ग थियो फेरि स्वर्ग आउँछ तर यस समय त नर्क छ। यसको आयुको बारेमा कसैलाई थाहा छैन, घोर अन्धकार छ। कल्पको आयुको बारेमा पनि कसैलाई थाहा छैन। भन्दछन् पनि– यो जुन ड्रामा छ, घुमिरहन्छ। तर आयुको बारेमा थाहा नहुनाले केही पनि बुझ्दैनन्। ब्रह्माको मुखद्वारा बाबा बसेर सबै वेद शास्त्रको सार सम्झाउनु हुन्छ। उनीहरूले फेरि ब्रह्माको हातमा शास्त्र दिएका छन्। उनले सबै शास्त्र हातमा कहाँ समात्न सक्छन् वा ब्रह्माद्वारा कसैले कहाँ शास्त्र सुनाउँछन् र। जान्दछन्– यी सबै भक्ति मार्गका हुन्। यो त पढ्दै आएका हौं। कहिले देखि पढ्दै आएका हौं, जानेका केही पनि छैनन्। केवल भनिदिन्छन्– यो अनादि हो। वेद व्यासले रचेका हुन्। वेदलाई उच्च मान्छन्। तर लेखिएको छ– वेद शास्त्र

आदि सबै गीताका रचना हुन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– यो वेद शास्त्र आदि उनै फेरि बन्छन्। फेरि त्यही नाम राख्नेछन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ– हामी फेरि पूज्य बनिरहेका छौं, फेरि पुजारी बन्छौं, मन्दिर आदि बनाउँछौं। राजा-रानीले मन्दिर बनाउँछन् अनि प्रजाले पनि बनाउँछन्। भक्तिमार्ग सुरु भएपछि फेरि सबैले मन्दिर बनाउन थाल्छन्। घर-घरमा पनि बनाउँछन्। लक्ष्मी-नारायणको राजधानीमा त राधा-कृष्णको मन्दिर बन्न सक्दैन। मन्दिर त भक्तिमार्गमा बन्छन्। जति जति गिर्दै जान्छन्, मन्दिर बनाउँदै जान्छन्। सूर्यवंशी र चन्द्रवंशीहरूको जुन सम्पत्ति छ, त्यो वैश्य वंशी, शूद्र वंशीले भोग्छन्। नत्र यो राजाई कहाँबाट आयो? प्रोपर्टी चल्दै आउँछ। धेरै धेरै जुन सम्पत्ति छन्, ती साना-साना हुँदै फेरि आखिरमा केही पनि रहँदैन। आपसमा बाँड्दै जान्छन्। बच्चाहरूले अब बुझिसकेका छन्– कसरी हामी पूज्य बन्छौं। कति समय बन्छन् फेरि कसरी पुजारी बन्छन्। अहिले बुझेका छौ नि– परमपिता परमात्माको नाम रूप देश काल र उहाँको पार्ट के छ। भक्ति मार्गमा पनि भक्तहरूको शुद्ध भावना बाबाले नै पूरा गर्नुहुन्छ। अशुद्ध भावना रावणले पूरा गर्छ। अहिले तिमीलाई ज्ञान सागरले सारा ज्ञान बुद्धिमा बसाउनु भएको छ। सबैले त बुझ्दैनन्। जो कल्प पहिले आएका थिए, उनै आउँदै जान्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) जबसम्म बाँचिन्छ, पुरुषार्थ गरिरहनु छ। बाबाको शिक्षालाई जीवनमा ल्याउनु पर्छ। बाबा समान मास्टर ज्ञान सागर बन्नु छ।

२) रूहानी पण्डा बनेर सबैलाई सच्चा यात्रा गराऊ। हीरा जस्तो बन्नु र बनाउनु छ।

वरदान:– साक्षीपनको अचल आसनमा विराजमान रहने अचल-अडोल, प्रकृतिजित भव

प्रकृतिले चाहे हलचल गरोस् या आफ्नो सुन्दर खेल देखाओस्– दुवैमा प्रकृतिपति आत्माहरू साक्षी भएर खेल हेर्छन्। खेल हेर्दा मज्जा आउँछ, डराउँदैनन्। जो तपस्याद्वारा साक्षीपनको स्थितिको अचल आसनमा विराजमान रहने अभ्यास गर्छन्, उनलाई प्रकृतिको वा व्यक्तिहरूको कुनै पनि कुराले हल्लाउन सक्दैन। प्रकृति र मायाका ५-५ खेलाडीले आफ्नो खेल गरिरहेका छन्। तिमीले त्यसलाई साक्षी भएर हेर, तब भनिन्छ– अचल अडोल, प्रकृतिजित आत्मा।

स्लोगन:– मन-बुद्धिलाई एक बाबामा एकाग्र गर्नेवाला नै पूज्य आत्मा बन्छन्।